

Gemma Reguant

Actriu, directora i professora de tècnica i expressió de la veu des de 1986. Doctora en Art Dramàtic.

Entre els espectacles on ha intervingut darrerament com actriu podem destacar: *Antígona-Garzon*, *Heroïnes i herois de Shakespeare*, a Temporada Alta.

Actualment està girant diversos recitals poètics: *Dones sonores*, *Un tast de Foix*, *Bombons poètics amb licor de Mompou*, *Jo em donaria a qui em volgués*, *Espru a la pell*, *Joan Maragall, coratge i cor*, *Joan Maragall en la terra viva* i *Fer-los eterns a dintre del meu cor*.

La seva darrera direcció ha estat el concert *Ai, com m'agrades*.

Investiga com els estímuls sensorials poden millorar la locució d'un text. La seva tesi doctoral es titula: "Olfacció creativa: Les olors com a motor creatiu en la locució del text dramàtic".

Autora de l'article "Recitar Maragall. Una proposta: el cor al cos" a la revista *Haidé*. *Estudis maragallians* de l'Arxiu Joan Maragall.

Ona Mestre

Ballarina, coreògrafa i pedagoga de dansa-teatre, el seu treball és fruit de l'experiència amb el Sistema Conscient per la Tècnica del Moviment de Fedora Aberastury, que estudia amb Yiya Diaz i Julia Comesaña. Fa Katsugen i Yuki amb Katsumi Mamime. Rep formació en dansa contemporània amb Cesc Gelabert, Lindsay Kemp, Carole Alexis, Alessandro Certini i Charlotte Zerbey; en teatre amb Cristina Castrillo; i en veu-cos amb Sjabbe Van Selfourt. Viatja a l'Àfrica amb beques de la Generalitat de Catalunya per estudiar dansa i cultura africana. Investiga dins el camp sensorial la percepció de l'energia, el so dels bols de quars i tibetans, i la visualització i vibració de la veu. Dins la pedagogia, imparteix classes de dansa a nunArt i en el Grup de Treball de formació de dansa per a la creació de Laura Vilar. S'interessa molt per la dansa improvisació i realitza performances amb artistes amb diversitat de llenguatges.

Volcà Maragall

Joan Maragall i el foc

Recital de poesia i dansa a la casa de Joan Maragall

Dimarts, 21 de març de 2017, a les 19:00 h
Arxiu Joan Maragall
(Carrer Alfons XII, 79 - Barcelona)

VOLCÀ MARAGALL

Joan Maragall i el foc

Després de treballar Maragall vinculat a altres elements com l'aigua i la terra, tornem a mirar Maragall des de la perspectiva d'un element, el foc en aquest cas. En l'aigua vam usar l'arpa, en la terra la percussió i ara expressem el foc a través de la dansa.

La presència del foc en Maragall l'hem trobat en diferents vessants: el foc de la passió, el foc espiritual, el foc de la veritat –Quin volcà Maragall!-, el foc de l'amor, el foc de la llibertat i la vida.... Viurem a través dels textos dits i de la dansa: el foc del bandoler Serrallonga i els seus 7 pecats capitals, el foc de la veritat de l'articulista Maragall amb *l'Església cremada*, arrel dels fets de la Setmana Tràgica, el foc espiritual amb el *Cant espiritual*, el foc de l'amor amb la nit de Sant Joan i altres poemes, el foc de la vida i de la llibertat amb *Les roses franques* i el *Cant de novembre*. El vitalisme Maragallià s'expressa també a través del foc de manera total, absoluta, carnal i divina. I els diferents focs es barregen entre ells, sense límits.

I Maragall diu de la dansa: “Sí; ara em sembla que el primer impuls d'expansió artística del primer home degué ésser la dansa; que en sa primera percepció de la bellesa del món (de Déu en la forma de les coses) sentí l'home agitar-se dins seu tot el misteri de la vida, i no podent contenir-lo immòbil— per sentir que la vida és moviment— volgué representar-lo humanament, humanitzar-lo, fer-lo art, i alçà el cap, obrí els braços, mogué els peus i tot el cos en la cadència del ritme que sentia, i dansà i cantà en paraules l'alegria d'aquella revelació primera: i fou la primera música i la primera poesia i la primera estàtua i pintura, i el naixement de tota forma artística”....
“Així en la dansa trobem el principi i fi de totes les arts: des de la dansa encara caòtica de les ones de la mar i de tota multitud primitiva, fins a aquella última i més pura que podem imaginar i sentim glatir al bell fons dels amors nostres, de la Única atraient encara l'Únic i emportant-se'l a fondre-s ambdós en el cim de la Bellesa immortal...”